

frækning i Fremtiden, som jeg før omtalte. Men det fører et Par andre Ulemper med sig. Det medfører saaledes den Ulempe, at de enkelte Aargange af uddannet Fodfolksmandstab selvfølgelig blive betydelig mindre. Naar man derfor i Krigstid skal mobilisere Hæren til en vis bestemt Styrke, maa flere Aargange medtages; man er nødt til under Krigsforhold at indkalde et Par ældre Aargange af Mandstabet mere, end man ellers vilde gøre, hvorimod en hel Del unge Mennesker, som kun have faaet 2 Maaneders Uddannelse, og som derfor i Virkeligheden ingen Ting kunne bruges til, ville saa Lov til at gaa og spadser, som man kalder det, naar den Tid kommer. Der kan maaske være Tale om i de første 3—4 Aar, efter at dette 2 Maaneders Mandstab er uddannet, at kunne bruge dem, naar man uddanner dem lidt videre og stifter dem ind mellem det øvrige Mandstab. Men naar der er gaaet en halv Snes Aar, saa er alt, hvad de have lært i de to Maaneder, fuldstændig forsvundet, og de ere at betragte som ligesaa udøvede, som om de aldrig havde været inde til Tjeneste. Derfor vil dette medføre, at medens man i andre Lande, hvor man faar ny Hærorordninger, tilstræber, om jeg saa maa sige, at fornyge Hæren, saa gør man det modsatte her. Man har i andre Lande tidligere haft en lignende Ordning, idet man ikke har uddannet hele Mandstabet; men det har man opgivet, fordi man mente, at det, det kom an paa, dog var, at det blev det yngste Mandstab, som i Krigstid kom til at trække Væsset og lægge Pelsen til. Det ser ikke godt ud, naar unge Mennesker i saa Tilfælde ikke kunne blive brugte i Krigen, og det anser jeg derfor for en væsentlig Ulempe ved dette Forslag. For saa vidt bellager jeg, at man er kommet ind paa dette, fordi man nu fuldstændig maa opgive det, man ogsaa havde haabet paa at opnaa, nemlig en ny og bedre Ordning af Fodfolket. — Naar man nu for Fodfolkets Vedkommende nøje har overvejet, om man kunde indskrænke Tjenestetiden noget, f. Eks. med disse 15 Dage, for derigennem at vinde noget andet, og naar man har ment, at Vaabnet er bedre tjent med denne anden Ordning, saa kan jeg ikke nægte, at det er lidt trist — om jeg saa maa sige — at, naar man derefter begynder at forhandle om Sagen, saa tages denne Indrømmelse af 15 Dage straks til Indtægt; men Udvælgelsen derfor gives ikke. Det er det, som gør det saa pinligt at komme ind paa en Forhandling og saa vanskeligt at rykke ud med sin rette Mening; man ved paa Forhaand, at hvis man siger den, og der ligger nogen Indrømmelse

deri, bliver den straks taget til Indtægt, men uden at det paaregnede Udvælgelse ydes.

Jeg skal dernæst omtale et andet Punkt for Fodfolkets Vedkommende, som heller ikke er uden Betydning blandt de Ting, som man har anset det for hensigtsmæssigt at faa forandret. Ved den ny Ordning, som efter mit Forslag skulde træde i Stedet for den nu gældende, vilde ogsaa Forstærkningen blive forbedret. Nu har Forstærkningen faaet en bestemt Opgave, naar en Krig indtræder, og derfor har det Interesse, at den er saa brugelig som muligt. I de første Aar efter Ordningen af 1867, hvor vi ogsaa havde en Forstærkning, havde man ikke synderlig Interesse derfor. Enhver kunde sige sig selv, at denne Forstærkning havde man ikke nogen Brug for; man kunde ikke mobilisere den og ikke rykke ud med den som Felthær; og man havde ingen faste Punkter at kæmpe i. Derfor havde man ikke den Gang nogen videre Interesse af Forstærkningen, og det var da ogsaa naturligt, at den i flere Aar saa at sige kom til at gaa for Lud og toldt Vand. Der er ganske vist en Paragraf i den nuværende Hærløvs, hvori det hedder, at Forstærkningsmandstabet kan indkaldes til Øvelse i et vist Antal Dage; men denne Bestemmelse er aldrig bleven benyttet. Der er gentagne Gange, for en 6—8 Aar siden, i Begyndelsen af min Tid som Krigsminister, blevet stillet Forslag paa Finansloven om Pengemidler til Indkaldelse af Forstærkningen for dog at give den nogen Øvelse; men det er altid blevet nægtet. Nu antog jeg, at naar vi kom til en ny Hærorordning, kunde der paa dette Punkt opnaas noget. Det var noget, man maatte antage, at Folk kunde indse Hensigtsmæssigheden af, at man, naar man havde en Forstærkning, ogsaa fik den uddannet, saaledes at den var brugbar. Dette er noget, som selvfølgelig ogsaa er faldet bort her; det hører naturligvis heller ikke til de nødvendige Ting, og der kan jo siges, at har man kunnet undvære det i de senere Aar, kan man vel ogsaa undvære det i Fremtiden. Man har jo tillige den Udvej, at man, naar Udgifterne blive truende, kan indkalde Forstærkningen; men det er altid kedeligt at skulle gøre det, bl. a. fordi det i politisk Henseende ofte kan være meget uheldigt. Naar en Krig synes nær forestaaende, vil man nødvendig mobilisere, før Øjeblikket kommer, idet en utidig Rustning let kan opfattes som en Udæstning.

Man har fremdeles ønsket at forbedre Forstærkningens Kadrer ved at optage flere Befalingsmænd i dem, navnlig ved de sjældneste Batailloner; men det har man lige